

Sygn. akt IV W 1281/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2019 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Nowak - Januchta

Protokolant: Anna Zielińska

przy udziale oskarżyciela publicznego: -----

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25.09.2019 r.

sprawy **K. B. (1)**, syna C. i K., urodzonego (...) w Ł.

obwinionego o to, że:

w dniu 04 czerwca 2018 r., tj. w dniu nadesłania wyjaśnień do siedziby Straży Miejskiej (...), w W. przy ul. (...) będąc właścicielem pojazdu marki M. o nr rej. (...) wbrew obowiązkowi nie wskazał na żądanie Straży Miejskiej (...) komu powierzył ww. pojazd do kierowania lub używania w dniu 02 marca 2018 r. o godz. 16:40,

tj. o wykroczenie z art. 96 § 3 kw w zw. z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. Nr 108, poz. 908 z późn. zm.)

orzeka

I. obwinionego K. B. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 96 § 3 kw i za to na podstawie art. 96 § 1 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 200 (dwieście) złotych;

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 130 (sto trzydzieści) złotych tytułem kosztów sądowych w tym kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt IV W 1281/19

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 marca 2018 roku pełniący służbę patrolową funkcjonariusze Straży Miejskiej około godziny 16:40 ujawnili na ulicy (...) w W. wykroczenie polegające na postoju pojazdu marki M. o nr rej. (...) zaparkowanego w strefie obowiązywania znaku B - 36 – „zakaz zatrzymywania się”. Ponieważ powyższa okoliczność stanowiła naruszenie dyspozycji art. 92 § 1 Kodeksu Wykroczeń czyn ten został udokumentowany sporządzeniem notatki urzędowej oraz wykonaniem przy użyciu aparatu cyfrowego zdjęć obrazujących zastany w tym miejscu pojazd. Do ustalonego przez Straż Miejską właściciela pojazdu marki M. o nr rej. (...) tj. K. B. (1) wysłane zostało następnie wezwanie wraz z oświadczeniem oznaczonym jako część B i C. Część B zawierała oświadczenie o udzieleniu informacji komu właściciel lub posiadacz pojazdu powierzył pojazd do kierowania lub używania w dniu 2 marca 2018 roku, zaś część C zawierała odmowę wskazania komu właściciel lub posiadacz pojazdu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. W przedmiotowym wezwaniu K. B. (1) został pouczone, iż spoczywa na nim obowiązek poinformowania odnośnie osoby, której powierzył pojazd do kierowania lub używania i w przypadku niespełnienia tego obowiązku poniesie odpowiedzialność za wykroczenie określone w art. 96 § 3 kodeksu wykroczeń. Jednocześnie

w zaadresowanym wezwaniu wskazany został termin 7 dniowy, w którym to okresie K. B. (1) zobowiązany został do odesłania listownie wypełnionych oświadczeń na adres (...) Straży Miejskiej (...). Wezwanie wraz z załącznikami zostało doręczone w dniu 15 marca 2018 roku. Będąc do tego zobowiązany i prawidłowo pouczony K. B. (1) nie udzielił informacji kto był użytkownikiem pojazdu marki M. o nr rej. (...) w dniu 2 marca 2018 roku nadsyłając w dniu 4 czerwca 2018r. (data wpływu do Straży Miejskiej) wniosek o umorzenie postępowania. Straż Miejska w związku z nieudzieleniem informacji przez K. B. (1) komu powierzył do kierowania lub używania pojazd marki M. o nr rej. (...) wezwała w/w właściciela przedmiotowego pojazdu do osobistego stawiennictwa w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania z dnia 9 czerwca 2018r. w siedzibie Straży Miejskiej(...) ul. (...) w W. celem przesłuchania w charakterze osoby podejrzanej o popełnienie wykroczenia z art. 96 § 3 k.w. Powyższa korespondencja odebrana została w dniu 19 czerwca 2018r. Właściciel przedmiotowego pojazdu nie stawił się jednak do siedziby Straży Miejskiej i nie nadesłał również wyjaśnień na piśmie. W związku z powyższym Straż Miejska odstąpiła od przesłuchania K. B. (1) i skierowała przeciwko niemu wniosek do Sądu o ukaranie za czyn z art. 96 § 3 kodeksu wykroczeń.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o: notatkę urzędową wraz z dokumentacją fotograficzną (k. 1 - 5); wezwanie do wskazania użytkownika pojazdu wraz z drukiem oświadczeń (k. 6 - 7v); zwrotne potwierdzenie odbioru wezwania (k. 8 - 8v); wniosek o umorzenie postępowania do Straży Miejskiej (k. 9 - 10), pismo Straży Miejskiej kierowane do obwinionego – odpowiedź na wniosek (k. 12 - 13v); oraz notatkę urzędową z art. 54 § 7 informacja o odstąpieniu od przesłuchania.

Obwiniony K. B. (1) podczas przesłuchania w toku rozprawy (k. 40) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień oraz odpowiedzi na zadawane mu pytania.

Sąd zważył, co następuje:

Wina obwinionego K. B. (1) w tym okoliczności popełnienia zarzucanego mu czynu nie budzą jakichkolwiek wątpliwości. O fakcie popełnienia wykroczenia przez obwinionego świadczy bowiem zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy.

Jak wynika bowiem z akt sprawy, w szczególności z zawartej w aktach sprawy dokumentacji nie ma żadnych wątpliwości co do okoliczności, iż obwiniony odebrał i zapoznał się ze skierowanym do niego pocztą wezwaniem, na które nie udzielił wymaganej odpowiedzi kwestionując jedynie wymogi formalne wniosku. Brak przyznania się do winy Sąd potraktował zatem jako przyjętą na potrzeby niniejszego postępowania linię obrony obwinionego, mającą na celu uniknięcie odpowiedzialności za zarzucane mu wykroczenie.

Jakichkolwiek wątpliwości nie może budzić fakt, że pojazd marki M. o nr rej. (...) został zaparkowany w miejscu obowiązywania znaku B - 36 „zakaz zatrzymywania się”, a więc niezgodnie z obowiązującymi przepisami, co wynika zarówno z notatki urzędowej (k. 1), jak i wykonanych na miejscu zdarzenia i załączonych do niej zdjęć z ujawnionego wykroczenia (k. 2 - 5). Autentyczność sporządzonej przez funkcjonariusza Straży Miejskiej notatki i prawdziwość zawartej w niej treści, w tym załączone, wykonane na miejscu zdarzenia zdjęcia przedstawiające markę pojazdu wraz z tablicami rejestracyjnymi daje w tym względzie pewność i jasność sytuacji.

Żadnych wątpliwości nie budzi także, że obwiniony K. B. (1) w terminie 7 dni od odebrania wezwania przez dorosłego domownika (k. 8 - 8v) z dnia 8 marca 2018r. (k. 6) zawierającego załączniki w postaci oświadczeń oznaczonych jako część B i C (k. 7 - 7v) wbrew zobowiązaniu, będąc jednocześnie prawidłowo pouczony zarówno o obowiązku wskazania na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd marki M. o nr rej. (...) do kierowania lub używania we wskazanym czasie, jak i o okoliczności, iż niespełnienie tego obowiązku narażało zobowiązanego na odpowiedzialność za samoistne wykroczenie z art. 96 § 3 kodeksu wykroczeń, nie udzielił jakiegokolwiek odpowiedzi nadsyłając jedynie w dniu 4 czerwca 2018r. wniosek o umorzenie postępowania, w którym wskazywał na mające jego zdaniem miejsce formalne i merytoryczne wady wniosku. Nadto pomimo odebrania w dniu 19 czerwca 2018r. (k. 13v) wezwania z dnia 9 czerwca 2018r. (k. 12) w terminie 7 dni od odbioru wezwania obwiniony nie stawił się w siedzibie Straży Miejskiej w celu przesłuchania w charakterze osoby podejrzanej o popełnienie wykroczenia z art. 96 § 3 kw.

Informacja z Krajowego Rejestru Karnego (k. 34) oraz informacja o karalności za wykroczenia (k. 35) miały znaczenie uzupełniające.

Biorąc pod uwagę powyższe nie ulega jakiegokolwiek wątpliwości, że zachowanie K. B. (1) polegające na tym, że będąc właścicielem pojazdu marki M. o nr rej. (...) w dniu 4 czerwca 2018r. tj. w dniu nadesłania wyjaśnień do Siedziby Straży Miejskiej (...) przy ul. (...) w W. wbrew obowiązkowi nie wskazał komu powierzył w/w pojazd do kierowania lub używania w dniu 2 marca 2018 roku ok. godz. 16:40 stanowiło naruszenie przepisu art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym. Należy bowiem wskazać, że obowiązek określony w art. 78 ust. 4 cyt. ustawy ciąży zarówno na właścicielu, jak i na użytkowniku pojazdu. Tym samym niewątpliwie obwiniony K. B. (2) będąc właścicielem pojazdu marki M. o nr rej. (...) zgodnie z treścią art. 96 § 3 k.w. na żądanie uprawnionego organu winien wskazać, kto w danej chwili był użytkownikiem w/w pojazdu. Realizacja tego obowiązku ma bowiem ułatwić ustalenie kierującego pojazdem w razie m.in. popełnienia wykroczenia z udziałem tego pojazdu, co miało miejsce w niniejszej sprawie. Wykonanie tego obowiązku przez właściciela pojazdu następuje wówczas, gdy wskaże on osobę, której oddał pojazd do kierowania co powoduje, że obowiązek ten przechodzi następnie na tę osobę. Wyraźnie należy w tym miejscu zaznaczyć, że ustawodawca przewidział jednocześnie tylko jedną sytuację, w której niewskazanie kierującego pojazdem nie będzie łączyło się z odpowiedzialnością za wykroczenie z art. 96 § 3 k.w., a więc kiedy następuje zwolnienie danej osoby z tego obowiązku. Musi wówczas zaistnieć konieczność spełnienia kumulatywnie trzech przesłanek tj. pojazd musi zostać użyty wbrew woli i wiedzy właściciela lub posiadacza pojazdu, przez nieznaną osobę, czemu właściciel lub posiadacz pojazdu nie mógł zapobiec. Jak wskazał Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 12 marca 2014r. (P 27/13) „Zgodnie z art. 78 ust. 4 p.r.d. właściciel lub posiadacz pojazdu nie mają obowiązku wskazania, komu powierzyli pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, jeżeli pojazd został użyty wbrew ich woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mogli zapobiec. W sytuacji użycia pojazdu wbrew woli i wiedzy właściciela lub posiadacza pojazdu przez nieznaną osobę, czemu nie mogli zapobiec, nie dochodzi w ogóle do spełnienia znamion wykroczenia określonego w art. 96 § 3 k.w. Właściciel lub posiadacz pojazdu, nie wskazując, komu powierzyli pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, jeżeli pojazd został użyty wbrew ich woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mogli zapobiec, nie zachowują się, jak wymaga tego art. 96 § 3 k.w., "wbrew obowiązkowi". Właściciel bądź posiadacz pojazdu wezwany do wskazania kierującego pojazdem ma zatem de facto pięć możliwości: 1) wskazać siebie, jeżeli faktycznie prowadził pojazd, 2) przedstawić dowód, że nie jest ani właścicielem, ani posiadaczem pojazdu, 3) wskazać, kto kierował pojazdem lub używał pojazdu, 4) nie wskazać, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania, 5) przedstawić dowód, że pojazd był użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec. Tylko w czwartym wypadku, gdy właściciel lub posiadacz pojazdu nie wskaże, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania, naraża się na odpowiedzialność za wykroczenie określone w art. 96 § 3 k.w. Jednocześnie nie budzi żadnej wątpliwości, że wykonanie tego obowiązku może nastąpić przez ustne podanie żądanych danych lub uczynienie tego na piśmie. Obowiązek ten jest zatem spełniony, gdy na piśmie zostanie poinformowany właściwy organ o tych okolicznościach, a naruszony w sytuacji, gdy na piśmie odmówi się ich podania. Gdy pytany zachowa się natomiast biernie i nie udzieli żadnej informacji to zachowanie takie w istocie jest identyczne, pod warunkiem że pismo zostało prawidłowo doręczone. W przedmiotowej sprawie obwiniony K. B. (1) nie stawił się do siedziby Straży Miejskiej, oraz nie nadesłał w terminie 7 dni oświadczeń wraz udzieleniem informacji kto był użytkownikiem pojazdu marki M. o nr rej. (...) w dniu 2 marca 2018 roku. Próbował jedynie kwestionować otrzymane drogą pocztową wezwanie do wskazania użytkownika, nadsyłając w dniu 4 czerwca 2018 wnioski o umorzenie, na który zresztą udzielona została mu odpowiedź wraz z wezwaniem do siedziby Straży Miejskiej, z której to okoliczności obwiniony nie skorzystał. Zachowanie obwinionego wyczerpuje zatem znamiona wykroczenia z art. 96 § 3 k.w., który jest usankcjonowaniem obowiązku wynikającego z przepisu o charakterze porządkowym, zawartym w treści art. 78 ust. 4 ustawy prawo o ruchu drogowym. Należy przy tym podnieść, że wykroczenie określone w art. 96 § 3 k.w. ma charakter indywidualny. Popełnić ten czyn może zatem jedynie właściciel lub posiadacz pojazdu, przy czym nastąpić to może zarówno poprzez działanie gdy osoba taka odmówi udzielenia wskazania, jak również przez zaniechanie działania tj. gdy osoba taka w ogóle nie udzieli odpowiedzi na pismo, w sposób umyślny lub nieumyślny i wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzyła pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Żadnych wątpliwości nie budzi przy tym fakt, iż obwiniony zapoznał się z nadesłaną do niego

przez Straż Miejską korespondencją o czym mowa była już wyżej. Pomimo jednak tej okoliczności obwiniony zaniechał udzielenia na nie jakiegokolwiek odpowiedzi wypełniając tym samym znamiona wykroczenia z art. 96 § 3 k.w. Należy przy tym podzielić słuszne stanowisko zaprezentowane w przytoczonym już wyżej wyroku wydanym przez Trybunał Konstytucyjny, w którym wskazano, że brak karnoprawnego zabezpieczenia art. 78 ust. 4 p.r.d. prowadziłby do tego, że obowiązek wskazania, komu został powierzony pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, byłby powszechnie ignorowany, stając się martwą literą prawa. W konsekwencji ustalanie sprawców przestępstw i wykroczeń drogowych w wielu przypadkach byłoby w ogóle niemożliwe.

Przy wymiarze kary jako obciążające Sąd potraktował dotychczasową karalność obwinionego za wykroczenia (dane o karalności za wykroczenia k. 35).

Sąd na korzyść zaliczył brak karalności obwinionego za przestępstwa (dane o karalności k. 34).

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd wymierzył obwinionemu karę 200 złotych grzywny, uznając ją za adekwatną zarówno do stopnia winy jak i stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu, jak również realizującą swoje cele w zakresie zapobiegawczego i wychowawczego oddziaływania na osobę obwinionego. Tak wymierzona kara będzie nadto sprawiedliwa w odczuciu społecznym. W ocenie Sądu orzeczona kara grzywny uwzględnia również okoliczności art. 24 § 3 k.w. jakie należy mieć na uwadze wymierzając karę grzywny. Zapłata grzywny w wysokości 200 złotych nie jest kwotą wysoką i będzie dla obwinionego w pełni możliwa do uiszczenia a jednocześnie nie będzie zagrażać jego egzystencji. Uświadomi obwinionemu przy tym charakter popełnionego przez niego wykroczenia i nieuchronność odpowiedzialności za nie.

O kosztach postępowania Sąd orzekł stosownie do dyspozycji art. 118 § 1 k.p.w. w zw. z art. 627 k.p.k. uznając, iż brak jest powodów uzasadniających zwolnienie obwinionego od obowiązku ich poniesienia.